

CHƯƠNG MỘT THỊNH DANH KIẾM KHÁCH

Buổi sáng, bên ngoài sương mù dày đặc. Đinh Bằng vừa mở cánh cửa sổ trong căn phòng nhỏ của hắn, một làn sương mờ trắng đục như sữa lùa lất phất trên mặt hắn.

Khuôn mặt của hắn rất thanh tú, thân thể cũng rất tráng kiện, đầy đủ sức mạnh, bông bột sinh khí, lúc hắn cười lộ vẻ ngây thơ như một đứa nhỏ, nhưng hắn không còn là một đứa nhỏ mà là một gã thanh niên trưởng thành.

Trong vòng ba tháng, hắn đã liên tục đánh bại ba vị kiếm khách rất lừng danh trong chốn giang hồ. Ánh dương và xuân thủy làm cho cây cối sinh trưởng tốt tươi, thì thắng lợi và thành công cũng khiến một gã con trai trưởng thành chững chạc. Hiện tại hắn không những là một nam nhân thật sự, mà còn trầm tĩnh ổn định, có đầy đủ lòng tin nơi bản thân.

Hắn sinh vào tháng ba, năm nay vừa tròn hai mươi tuổi. Hôm đó, đúng vào ngày sinh nhật của hắn, hắn đã sử dụng một chiêu kiếm "Thiên ngoại lưu tinh", đánh bại Sử Định, một kiếm khách nổi danh vùng Bảo Định. Sử Định là cao thủ của Bắc phái Thanh Bình kiếm, hắn lấy thắng lợi này làm quà sinh nhật cho chính mình.

Tháng tư, hắn lại sử dụng cũng một chiêu "Thiên ngoại lưu tinh" đánh bại Truy Phong Kiếm Cát Kỳ. Cát Kỳ là đại đệ tử của Hoa Sơn Kiếm phái, kiếm pháp mau lẹ kỳ tuyệt, ra tay rất ác liệt và là con người rất kiêu ngạo. Nhưng sau cuộc chiến đó, hắn đã thua với thái độ tâm phục khẩu phục, và thừa nhận trước mọi người:

- "Dù ta có luyện thêm mười năm nữa, cũng không đỡ nổi chiêu kiếm đó".

Tháng năm, chuông môn nhân Thiết Kiếm Môn "Tung Dương Kiếm Khách" Quảng Chính Bình cũng bại dưới chiêu "Thiên ngoại lưu tinh" đó của hắn. Quảng Chính Bình đối với cá nhân Đinh Bằng và chiêu kiếm đó bình phẩm như sau:

- "Kiếm khí tinh mật, không một sơ hở, trông vòng một năm, gã tuổi trẻ này sẽ trở thành nhân vật lừng danh giang hồ, khí phách xuất chúng".

Thiết Kiếm Môn tuy không phải là một môn phái hiển hách trên chốn giang hồ, nhưng có lịch sử lâu đời, tác phong chánh phái, Quảng Chính Bình lấy danh nghĩa chuông môn một phái đưa ra lời bình phẩm, đương nhiên có giá trị đáng kể.

Hiện tại, mỗi khi nhớ tới lời bình phẩm đó, Đinh Bằng vô cùng phấn khởi, kích động. "Lừng danh giang hồ, khí phách xuất chúng", hắn đã khổ luyện mười ba

năm, mỗi ngày luyện bảy canh giờ, luyện đến nỗi gang bàn tay chai đá, gót chân mòn nhẵn. Nhất là vào những đêm mùa đông giá lạnh, để cho tự mình được phấn chấn tinh thần, mỗi khi hấn nhận thấy mình có ý nghĩ lười biếng luyện tập, hấn thường lấy một cục băng tuyết bỏ vào trong quần, cái tư vị đó, người khác tuyết không tưởng tượng nổi. Hấn tự tàn nhẫn với chính mình như vậy chỉ vì hấn muốn vượt trội mọi người, để tranh khẩu khí cho phụ thân hấn, người mà suốt đời không làm nên chuyện gì đáng kể.

Phụ thân Đinh Bằng là một tiêu đầu không có tiếng tăm, trong lúc tình cờ lượm được một tập kiếm phổ cũ rách, chỉ còn một chương. Trên chương kiếm phổ đó là chiêu "Thiên ngoại lưu tinh". Lưu tinh ví như ánh sao rơi ngoài bầu trời, bay ra rồi xẹt đi như chớp, tốc độ trong thoáng mắt đó, không một vật gì có thể ngăn cản. Nhưng lúc bấy giờ, phụ thân hấn đã già, trí lực suy kém, phản ứng chậm chạp, đã không có cách nào để luyện chiêu kiếm pháp đó, nên đã truyền lại chương kiếm phổ đó cho con trai mình. Trước khi lâm chung, ông ta để lại di ngôn: "Con nhất định phải luyện thành chiêu kiếm này, nhất định phải thay ta tranh khẩu khí, để cho người khác biết rằng Đinh mỗ ta cũng có đứa con vượt trội mọi người".

Mỗi khi nhớ đến di ngôn của phụ thân, Đinh Bằng đều cảm thấy máu nóng sôi sục, không cầm được rơi lệ. Hiện tại hấn không còn rơi lệ nữa, chỉ những kẻ hèn yếu mới rơi lệ, nam hán có rơi là rơi máu. Hấn hít một hơi dài không khí trong lành buổi sáng, rút thanh kiếm gó dưới đầu giường. Hôm nay hấn lại muốn dùng chiêu kiếm pháp đó để đi tranh thủ một lần thắng lợi khác nữa. Cuộc chiến đấu hôm nay nếu thắng, mới là thành công thật sự. Sử Định, Cát Kỳ, Quãng Chính Bình tuy đều là danh hiệp giang hồ, nhưng so với cuộc đấu ngày hôm nay, thì ba lần thắng lợi trước không đáng kể. Vì đối thủ của hấn là Liễu Nhược Tùng. Thanh Tùng Kiếm Khách Liễu Nhược Tùng là một trong nhóm "Tuế Hàn tam hữu", danh lừng thiên hạ.

Liễu Nhược Tùng, chủ nhân của Vạn Tùng sơn trang, và là tọc gia đệ tử duy nhất của Thiên Nhất chân nhân Võ Đang phái.

Nhiều năm trước đó, Đinh Bằng đã nghe danh Liễu Nhược Tùng, đối với hấn lúc bấy giờ, Liễu Nhược Tùng chẳng khác một vị Thái Sơn Bắc Đẩu, ngôi trên cao chót, không thể lay động. Nhưng hiện tại, hấn tin tưởng có thể đánh bại được người này. Hấn dùng phương thức chính đáng để cầu giáo kiếm pháp của vị tiền bối danh gia, khiến Liễu Nhược Tùng không thể từ chối.

Hấn quyết định phải đánh bại người này, mới có thể tiến thêm một bước, chính thức chen chân vào hàng danh gia cao thủ trong giang hồ.

Thời gian và địa điểm quyết đấu đều do Liễu Nhược Tùng quyết định.

Ngày mười lăm tháng sáu, giờ Ngọ tại Vạn Tùng sơn trang.

Hôm nay là ngày mười lăm tháng sáu.

Cuộc chiến hôm nay sẽ quyết định vận mệnh cuộc đời của hần.

Tối hôm trước, hần đã tự tay giặt đồ, máng trên cây sào trúc, phơi ngoài cửa sổ, quần áo tuy chưa hần khô, nhưng khi mặc vào mình sẽ mau khô. Đây là một bộ quần áo duy nhất do tay mẫu thân hần lúc còn sống đã may cho hần. Hiện tại, qua nhiều lần giặt đã trở thành màu bạc, có chỗ gàn mòn rách, nhưng chỉ cần giặt được sạch sẽ, vẫn có thể mặc để ra ngoài gặp người ta được. Bàn cùng không xấu hổ, chỉ làm biếng và dơ dáy mới đáng xấu hổ.

Hần mặc bộ quần áo, rồi lấy từ dưới đầu giường ra một cái túi nhỏ đựng tiền cũng bằng loại vải màu lam giống như màu áo. Trong túi chỉ còn một ít bạc vụn.

Đây là toàn bộ tài sản của hần, sau khi trả tiền trọ cho một quán trọ nhỏ, còn lại e rằng chỉ độ mười mấy tiền. Thông thường hần chỉ ngủ tại nơi không phải trả tiền thuê phòng. Thần án trong từ đường, mặt cỏ trong rừng cây đều là giường ngủ của hần.

Vì cuộc chiến ngày hôm nay, hần mới bóp bụng bước vào một quán trọ nhỏ, hần quyết định phải có một chỗ ngủ đàng hoàng, mới có đầy đủ tinh thần và thể lực để dành phần thắng của cuộc chiến. Trả xong tiền phòng quán trọ, hần lại quyết định dùng số tiền còn lại mua nửa cân thịt bò, mười miếng đậu hủ khô, một bao đậu phộng, và năm cái bánh bao.

Đối với hần mà nói, đây chẳng những là một sự hưởng thụ cực kỳ xa xỉ, mà còn là một sự lãng phí không thể tha thứ. Bình thường, hần chỉ ăn ba cái bánh khô, là coi như qua một ngày. Nhưng hôm nay, hần quyết định tha thứ cho mình một lần. Hôm nay hần cần có thể lực, ăn đầy đủ mới có đủ thể lực. Hướng chi qua hôm nay, tình trạng có thể hoàn toàn đổi khác.

Tiếng tăm, chẳng những có thể đem lại cho người ta sự vinh dự và tự tôn, mà còn đem lại rất nhiều việc mà ngày thường mộng tưởng không được, kể cả tài phú và địa vị cũng đều đem đến nữa. Hần hiểu rõ điểm này, nên hần đã cố gắng chịu đựng sự nghèo nàn đói khát.

Hần tuyệt không để cho tự mình bị ô nhiễm bởi một việc gì kém quang vinh. Hần quyết tâm vượt hơn mọi người qua con đường chánh đáng.

Hiện tại, còn cách giờ Ngọ khoảng hai giờ nữa, hần quyết tâm tìm một nơi thật tốt để hưởng thụ những món ăn vừa mua.

Hắn đã tìm được một nơi giống như vườn cảnh, có hoa hồng, có cỏ xanh, có suối nước cạnh một góc rừng gần Vạn Tùng sơn trang.

Lúc này sương mù đã tan, vàng thái dương vừa mọc, ánh sáng ấm dịu trên cành lá, những hạt sương còn đọng long lanh như những hạt trân châu. Hắn ngồi trên mặt cỏ xanh mềm dịu, xé miếng thịt bò. Hương vị thịt bò thơm ngon, hắn tưởng tượng, hắn cảm thấy rất khoan khoái.

Vừa ngay lúc đó, một cô gái hốt hoảng như một con dê non bị kẻ săn rượt đuổi, chạy vào tiểu thiên địa bí mật của hắn.

Cô gái trần truồng không một mảnh vải che thân.

Cô gái thật trẻ đẹp và nhu mì.

X X X

Đình Bằng cảm thấy như muốn nghẹt thở, tim đập mạnh gấp ba lần lúc bình thường.

Hắn chưa từng gần đàn bà. Tại cố hương hắn, không có gái trẻ đẹp nào mà hắn chưa từng nhìn thấy. Nhưng hắn luôn luôn tự kiềm chế mình, bất cứ cách gì hắn đều đã từng dùng qua, như bỏ cục miếng đá trong quần, tự dìm đầu xuống nước suối, dùng kim tự châm vào chân, chạy bộ, trèo núi, nhào lộn...

Trước khi chưa thành danh, hắn tuyệt không để cho những việc đó làm phân tâm, tuyệt không để cho việc gì làm hao tổn thể lực.

Nhưng hiện tại, hắn chợt thấy một cô gái lỏa thể, trẻ tuổi, xinh đẹp, làn da trắng như tuyết, cặp nhũ hoa căng tròn, đôi chân thon dài...

Hắn dùng hết nghị lực mới có thể quay đầu đi chỗ khác, nhưng cô gái lại nhào tới, cầm tay hắn, giọng hỗn hển, lắp bắp:

- Cứu... cứu... cứu... xin hãy cứu thiếp...

Cô gái dựa sát vào mình hắn, hơi thở cô nàng tỏa mùi thơm dịu, thậm chí hắn còn nghe được tiếng tim nàng nhảy nhộn nhịp. Miệng hắn khô ráo, muốn nói mà không thốt ra lời.

Cô gái như là đã nhận thấy sự biến đổi trên cơ thể hắn, nên nàng cũng hơi đỏ mặt, dùng đôi bàn tay cố che những chỗ cần che trên mình, miệng lắp bắp nói:

- Công tử..., công tử..., công tử..., có thể cởi áo cho thiếp mượn được không ?

Đây là bộ quần áo duy nhất của hắn, nhưng hắn cởi đưa cho cô nàng, không chút do dự.

Sau khi mặc áo của hấn rồi, cô gái mới lộ vẻ trấn tĩnh, trân trọng nói: "Cám ơn"!

Đình Bằng cũng tạm được trấn tĩnh và thốt ra được lời:

- Phải có kẻ nào rượt đuổi nàng không?

Có gái khê gặt đầu, và cặp mắt đã rung rung lệ !

Đình Bằng an ủi:

- Ở đây rất vắng vẻ, người khác khó tìm đến được, mà dù có ai đuổi tới, nàng cũng bất tất phải sợ.

Hấn là một nam tử hán, trời sinh đã có bản năng bảo vệ đàn bà, hướng chi là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần như nàng.

Hấn cầm tay cô gái nói:

- Có ta và thanh kiếm này, nàng đừng sợ.

Cô gái lại lộ vẻ an tâm và nhỏ nhẹ nói lại câu: "Cám ơn"! Rồi cuối đầu làm thình.

Đình Bằng cũng không biết nói gì thêm nữa. Lý ra hấn nên hỏi: "Tại sao nàng phải chạy trốn ? Kẻ nào rượt đuổi, vì lý do gì ? "

Nhưng hấn lại quên không hỏi mà cô gái cũng không nói.

Trên mình cô gái tuy đã mặc áo nhưng manh áo ngăn cụt, tuyệt đối không thể che kín được toàn bộ thân hình nảy nở của một cô gái. Những chỗ trên mình nàng khiến người nhìn phải động tâm quá nhiều.

Vì vậy mà tim hấn vẫn nhảy, mà còn mỗi lúc một nhanh hơn nữa !

Sau một lúc lâu, hấn mới nhận thấy cặp mắt cô gái nhìn chăm chú vào bọc thịt bò.

Đây có thể là một bữa ăn cuối cùng của hấn, và trên mình hấn chỉ còn lại một đồng tiền, nhưng hấn cũng không do dự nói:

- Những đồ ăn đó đều tinh khiết, nàng ăn một chút đi.

Cô gái chỉ nói hai tiếng "cám ơn" ngăn ngui !

Đình Bằng nói:

- Chớ khách sáo.

Cô gái quả thật chẳng chút khách sáo.

Đình Bằng cũng không bao giờ nghĩ rằng một cô gái như nàng, lại ăn mạnh như một con sói. Chắc là cô nàng đã bị bỏ đói rất lâu và cho ăn rất khổ. Thậm chí hấn còn tưởng tượng đến tình trạng bi thảm của cô gái...

... Một cô gái đơn độc, bị một lũ ác nhân lột sạch quần áo, nhốt trong căn hầm, không cho ăn, nàng phải tìm đủ mọi cách thừa cơ trốn ra được...

Trong lúc hấn liền tưởng về cảnh ngộ của cô gái, thì cô gái đã ăn hết toàn bộ tài sản của hấn. Thịt bò, bánh bao, luôn cả đậu hủ khô đều hết sạch, chỉ còn lại mười mấy hạt đậu phộng.

Cô gái hình như cũng cảm thấy hơi ngượng, nên đưa gói đậu phộng tới trước mặt hấn và rụt rè nói:

- Đây để dành cho công tử !

Đình Bằng gượng cười. Thực ra chẳng những hấn không cười được, mà có muốn khóc cũng khóc không ra tiếng, nhưng hấn cố gượng cười !

Cô gái cũng cười và đỏ mặt, mặt nàng ửng đỏ như đóa hoa dưới ánh dương quang.

Cười chẳng những khiến tự mình khoái lạc, người khác vui vẻ, mà còn khiến khoảng cách giữa người với người rút ngắn lại.

Giữa Đình Bằng và cô gái đã cảm thấy đôi chút tự nhiên, rồi nàng kể chuyện tao ngộ của mình. Chuyện nàng kể, so với những ảo tưởng của hấn về nàng vừa qua chẳng sai bao nhiêu.

Cô gái quả thật bị một lũ ác nhân bắt trói đem đi, lột hết quần áo, nhốt vào một căn hầm sâu dưới đất, bỏ đói mấy ngày. Bọn ác nhân đó thấy nàng đói không cự mình nổi nên sợ phòng bị tỏ ra lơ là, nhờ đó nàng mới thừa cơ trốn thoát ra được.

Đó là do nàng kể, rồi cuối cùng nàng không hết lời cảm kích, nói:

- May gặp được công tử, đúng là vận hên của thiếp.

Đình Bằng nghe nàng kể, tay luôn đặt trên đốc kiếm, khi nàng vừa dứt lời, hấn liền nói:

- Lũ ác nhân đó hiện ở đâu, ta theo nàng đến tìm bọn chúng!

Cô gái nói:

- Công tử không thể đi được!

Đình Bằng hỏi:

- Tại sao?

Cô gái ngần ngừ nói:

- Có những chuyện hiện thời thiếp không thể nói được, nhưng sau này nhất định cho công tử hay.

Nghe vậy hình như bên trong còn có ẩn tình, nàng đã không thể nói ra, hấn cũng không tiện hỏi nữa.

Cô gái lại nói tiếp:

- Hiện tại, thiếp sẽ đi kiếm một người là có thể yên tâm rồi.

Đình Bằng hỏi:

- Nàng đi kiếm ai ?

Cô gái đáp:

- Là một vị trưởng bối của thiếp, ông ấy đã bảy mươi tuổi, nhưng vẫn thích mặc quần áo màu đỏ, chỉ cần gặp được ông ấy là nhận ra ngay.

Dứt lời cô gái ngược nhìn hấn với ánh mắt đầy vẻ khẩn cầu, khẽ hỏi hấn:

- Công tử có thể đi tìm ông ta giúp thiếp được không ?

X X X

Đình Bằng đương nhiên không thể đi, thực tế không thể đi, tuyệt đối không thể đi.

Hiện tại, cách cuộc chiến quyết định vận mệnh đời hấn chỉ còn chưa tới một giờ nữa. Lại còn bụng đang đói khát, kiếm chưa luyện qua, cần phải bồi dưỡng tinh thần, và thể lực, để đi đối phó với Liễu Nhược Tùng, không thể vì một cô gái lạ mà làm mất đi cơ hội này. Thế nhưng hấn lại không thể nào thốt ra được hai tiếng "không được".

Hấn nói tiếng "không" trước mặt cô gái đẹp, thực chẳng phải chuyện dễ. Đó chẳng những phải có dũng khí rất lớn, và da mặt cũng rất dày.

Một gã trai nhất định phải qua nhiều lần kinh nghiệm đau đớn, mới có thể học được tiếng "không" này.

Đình Bằng than thầm trong bụng, nói:

- Không rõ vị tiên sinh này ở chỗ nào!

Mắt cô lập tức sáng rực và hỏi:

- Công tử chịu giúp thiếp đi tìm ông ấy?

Đình Bằng chỉ còn biết gật đầu.

Cô gái chồm lên, ôm cứng lấy hấn và nói:

- Công tử quả thực là người tốt, thiếp sẽ chẳng bao giờ quên công tử. Công tử đi ngược theo con suối này, đến chỗ đầu nguồn, sẽ thấy một cây cổ thụ hình thù rất đặc biệt, lúc khí trời đẹp, ông ta hay ngồi đánh cờ với bạn.

Khí trời hôm nay rất đẹp, ông ta nhất định ở đó. Sau khi công tử tìm thấy ông ta rồi, công tử phải xóa tan bàn cờ ông ta đang đánh, ông ta mới chịu theo công tử đến đây.

Người mê cờ như vậy, dù trời có sập xuống, cũng phải đánh cho xong ván cờ.

Em ở đây đợi công tử, đi tìm được ông ấy hay không, công tử phải trở về đây mau.

o

Nước suối trong vắt. Đinh Bằng đi dọc theo bờ suối rất lạ, hắn muốn đi mau về mau, hắn còn nhiều chuyện phải làm.

Thái dương đã dần dần lên cao, hắn chợt cảm thấy rất đói, đói gần muốn xỉu.

Hôm nay rất có thể là một ngày rất quan trọng đối với cả cuộc đời hắn, thời khắc quyết định vận mệnh của hắn đã tới. Trong khi đó, hắn lại như một tên "ngốc", bụng đói meo, chạy đi tìm một lão già mặc áo đỏ theo lời yêu cầu của một cô gái không quen biết. Nếu nghe kể chuyện này, bất cứ ai cũng không tin.

Chỉ có sự thực duy nhất là cô gái này rất đẹp. Chẳng những đẹp mà còn có khí chất rất đặc biệt, khiến không ai có thể từ chối lời yêu cầu của cô ta. Không ai có đủ nghị lực từ chối và nói tiếng "không" trước cô gái này.

May, con suối không dài. Đúng như lời cô gái diễn tả, đầu con suối, có cây cổ thụ, dưới cây cổ thụ có hai người đang đánh cờ, và một trong hai người đó có một lão nhân mặc áo đỏ. Đinh Bằng thở ra một hơi nhẹ nhõm, rảo bước đi tới. Hắn đưa tay định xóa tan bàn cờ của hai người đang đánh.

Không dè, hắn vừa đưa tay, chân bỗng đập vào khoảng không một lỗ trống dưới đất. May thay, lỗ trống không lớn, nên hắn không lọt cả thân mình xuống hố. Nhưng hắn vừa rút ra được một chân từ dưới hố lên, thì một chân khác bước vào sợi giây thắt thòng lọng đặt sẵn trên mặt đất. Hắn vừa đặt chân vào, lập tức giây thòng lọng rút lại, cột chặt lấy cổ chân hắn và kéo đi làm thân hắn lão đảo. Không may hơn nữa là, đầu sợi giây thòng lọng cột trên một cành cây cao. Cành cây bị kéo gù sát mặt đất, khi sợi giây động đây, cành cây bật lên, người hắn cũng bật tung theo.

Khi người hắn bật tung lên lại đụng vào một cành cây khác, chỗ bị đụng lại vừa đúng ngay "nhuyễn huyết" cạnh sống lưng, nhuyễn huyết này chỉ cần đụng nhẹ một cái, khí lực toàn thân bị mất hết.

Thế là hắn bị treo trên cây, động ngược đầu, giống một con cá bị treo để sửa soạn lóc thịt.

Lỗ hổng trên mặt đất, sợi giây thòng lọng, cành cây kéo gù sát mặt đất, chẳng lẽ có người cố ý sắp đặt.

Cô gái kêu hắn đến đây, chẳng lẽ cố ý muốn hắn sa bẫy. Giữa hai người không thù không oán, tại sao cô gái phải hại hắn ?

o

Hai người đánh cờ chỉ chuyên tâm vào bàn cờ, không ai nhìn hắn một cái, hình như không biết hắn tới và đã bị treo trên cây.

Hai người này quả thật rất mê cờ.

Họ đặt cạm bẫy này, có thể chỉ để đề phòng người khác tới quấy rối họ chơi cờ, chứ không phải để đối phó hấn.

Cô gái đương nhiên không rõ có cạm bẫy này.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đinh Bằng hơi dễ chịu một chút, lớn tiếng kêu:

- Hai vị lão tiên sinh, phiền hai vị giúp cứu tại hạ xuống.

Hai người đánh cờ không nghe tiếng. Đinh Bằng gọi hai ba lần, hình như họ không nghe tiếng. Đinh Bằng không nhịn được, kêu lớn:

- "Ê" ...

Hấn vừa mở miệng thốt ra một tiếng này, liền có một vật bay tới lấp đầy miệng hấn. Vật nằm trong miệng hấn nát nhẽo, hôi tanh, cũng không rõ là vật gì.

Vật đó từ một cành cây đối diện bay qua, một con khỉ nhỏ mặc quần áo màu đỏ, ngồi trên cành cây nhe răng cười "khịt khịt"!

Vật từ trong tay con khỉ ném ra là đất bùn, kể là may mắn.

Đinh Bằng tức giận gần muốn ngất xỉu.

Trải qua thời gian lâu năm gian khổ, lúc mắt nhìn thấy đã sắp tới bờ thành công, lại gặp chuyện xui xẻo thế này !

X X X

[Tàng Kinh Cốc](#)

(*click on*, go to our website directly)